

kan paa den Maade komme til at raade over Midler, som man saa udmærket kan komme i hvert Fald de allerdaarligst stillede til Hjælp med. Der er den Vej endnu, og for mig og det Parti, jeg tilhører, skal det i hvert Tilfælde i de Kommuner, hvor vi har Magten, ikke skorte paa Villie til at hjælpe de gamle.

Jeg skal hermed slutte disse Bemærkninger og tilsige vor Støtte i det kommende Udvalg til at medvirke til en Forbedring af det foreliggende Lovforslag. Det maa vel være Meningen, at der skal ske noget, naar man sender Forslaget i Udvalg, det var jo ikke nødvendigt at sende det i Udvalg, hvis man ikke vilde foretage sig noget, og jeg vil da forfærdelig gerne henstille til de Partier, som har Flertal i denne Sal, at være enige med mig i at fremme Arbejdet saaledes, at det foreliggende Lovforslag kan blive forbedret.

J. Chr. Møller: Jeg skal søge at fatte mig noget kortere end den ærede sidste Taler. Det Forslag til Lov om Aldersrente, som er fremsat af Ministeren og vedtaget af Folketinget, har jo ikke lidt til fælles med det Forslag, som vi behandlede under den forrige Regering, saa jeg kan for en væsentlig Del henholde mig til de Udtalelser, jeg den Gang fremsatte. Det, Bestræbelserne den Gang gik ud paa, var at bevare de faste Satser, saaledes at de gamle kunde regne med et bestemt Beløb, og saaledes, at den Rente, de fik, var lige stor, enten de boede i den ene Provinsby eller den anden; det samme foreslaas her, bortset fra et lille Spillerum for det frie Skøn, de 5 pCt. Jeg udtalte den Gang, at vi maatte stræbe hen imod, at de enligt stillede Mænd og Kvinder og de, som ikke har andre Indtægter, kunde faa deres faste Satser forhøjet, og det er sket, men jeg udtalte samtidig, at Forholdene, siden vi fik Loven af 1922, er væsentlig forandret. Vi har, som det ogsaa er omtalt tidligere, faaet en Guldkrone i Stedet for en Papirkrone, det betyder større Købeevne, og Priserne paa Nødvendighedsartikler, Fødevarer o. s. v. er betydelig lavere. Det er dermed ogsaa givet, at Renten kan gaa ret betydeligt ned, uden at Kaarene bliver ringere for de gamle. Saaledes som Forslaget foreligger, vil jeg hævde, at det, naar Hensyn tages til Kronens Købeevne nu og i 1922 og Priserne paa de vigtigste Næringsmidler, ingen Forringelse betyder, tværtimod, for dem, som intet har, og særlig for de enligt stillede mener jeg, det betyder en Forbedring. Det er naturligvis rigtigt, at naar man skal spare, saa maa der trækkes fra

enkelte Steder. Nu er jo ingen Lov benyttet saa stærkt i Agitationens Tjeneste som Aldersrenteloven. Loven af 1922 anerkendte Socialdemokraterne den Gang som en betydelig Forbedring, ja, den var endog saa god, at de ikke turde stemme imod den. Men kort efter, at Loven var vedtaget, saa vi det Særsyn, at de benyttede Aldersrenteloven som Agitationsmiddel. Aldersrentenyderne fik jo hurtigt dannet en Fagforening, og foran Valget blev der afholdt Møder, hvor Socialdemokraternes Folketingskandidater naturligvis var Talere, og her udviklede man, hvor daarlig den Lov var, og naturligvis lovede man Aldersrentenyderne, at hvis de stemte paa de rigtige Folk, saa skulde Loven nok blive forbedret; derimod hørte man ikke et Ord om, hvor Pengene skulde komme fra, og hvad Samfundet har Raad til at betale. Man glemte ogsaa at fortælle de gamle, at Danmark er det Land, som i Forhold til sin Størrelse giver mest ud til sociale Formaal, og man glemte at fortælle, at f. Eks. Sverige, som er et langt rigere Land end Danmark, ikke paa langt nær afser saa meget til sociale Udgifter, som vi gør. Vi kommer ind som en flot Nummer 1, det burde man samtidig have fortalt de gamle, thi det tror jeg vilde have skabt nogen Tilfredshed blandt Rentenyderne. Men naturligvis, saa vilde man vel ikke have opnaaet det, man tilsigtede, nemlig at skabe Utilfredshed og samtidig at faa de paagældendes Stemmer.

Saaledes som Lovforslaget nu foreligger, kalder jeg det godt, naar Hensyn tages til Forholdene i deres Helhed, navnlig paa Baggrund af, at vore økonomiske Forhold ikke er de bedste. Jeg synes, man maa kunne være enig om, at det er en tvingende Nødvendighed at bringe Udgifterne ned — Indtægterne gaar jo ned af sig selv. Der er og vil altid være en Grænse for, hvor meget et Samfund kan ofre til sociale Formaal, og jeg tror, at denne Grænse for Tiden er overskredet her i Landet.

De faste Takster, som nu foreslaas i Lovforslaget, er for Ægtepar de samme som i Loven af 1922, medens der for enligt stillede Mænd og Kvinder er foreslaaet ikke ubetydelige Forbedringer. Her i København var Taksterne for Mænd i Henhold til det Lovforslag, som blev forelagt i Landstinget sidste Aar: 552 Kr., 612 Kr., 666 Kr. og 727 Kr., og disse Beløb bliver nu forhøjet ikke ubetydeligt. Men naturligvis, for at faa de samlede Udgifter ned maa man saa tage noget fra andre Steder, og der er da væsentligst taget fra dem, som har Egenindtægt.

Jeg vil gerne sige et Par Ord om lønnet Sygehjælp i Hjemmet. Den ærede sidste